

СВЕТОВЕН ЦАРЬ

СЕДМИЧЕНЪ ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ

**БРОЯ
2 лв.**

Редакция и Администрация
ул. „Гургулята“ № 3 — Варна
Телефонъ : 229

РЕДАКТИРА:
В. ПАВУРДЖИЕВЪ

АБОНАМЕНТЪ :
За година 100 лв., 1/2 год. 60 лв.
3 месеца 30 лв.

**БРОЯ
2 лв.**

Модата

Една красива и оригинална рокля от сезона.

Царь Борисъ въ Парижъ

Н. В. Царя полага разкошенъ букетъ отъ рози върху гроба на Незнайния войнъ предъ триумфална арка въ Парижъ. Задъ Царя отъ лѣво на дѣсно се виждатъ: 1. г. Брюне — главенъ делегатъ на комитета за пазене вѣчния огънь около гроба; 2. Генералъ Лассонъ; 3. и 4. г. Морфовъ и подполковникъ Драгановъ отъ свитата на Царя; 5. графъ Бурбулонъ; 6. г-нъ Морфовъ — пълн. м-ръ въ Парижъ и г. Хаджиевъ.

Мравоядецъ

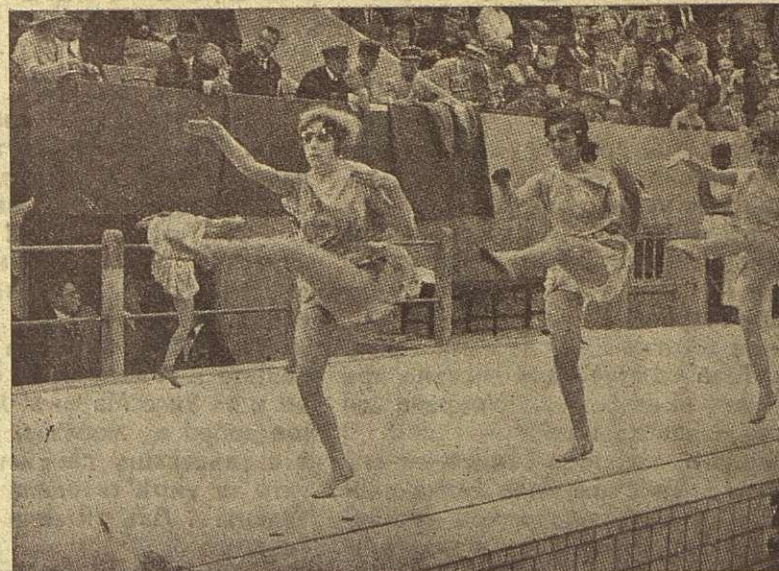
Интересно животно, което живѣе само въ топлиѣ страни.

Подофицерския конгресъ

Нашата снимка е единъ моментъ отъ манифестацията на зап. подофицери при откриване XIV-я имъ конгресъ въ Варна.

Оригиналенъ спортъ

Въ Лондонския стадиумъ е било устроено едно оригинално състезание по балетни ратмични танци.

Малкия владетель

кралъ Михаилъ Романовъ, съ своята индийска шапка.

Ва филмовото ателие

снимането балетнитъ сцени на единъ новъ филмъ въ едно Берлинско студио.

Детска забава

Нашитъ деца всѣкога намиратъ какъ да разнообразятъ игритъ си

Защо Ванцети е станалъ анархистъ.

Сестрата на осъдения Ванцети пристигнала въ Америка за да се види съ него преди екзекуцията му, разказва следната романтична история:

— Де, моятъ братъ е анархистъ, азъ не вярвамъ, че той е могълъ да стане убиецъ. За да се разбере това трябва да се знаят по какъвъ начинъ той е станалъ анархистъ. Презъ днитъ на своята ранна младост моятъ братъ обичаше въ родния ни градъ Племонтъ една млада девойка и тази негова обичъ се ползуваше съ съчувствие. Тъя бѣше онази любовъ, която се среща въ живота на човѣка само веднѣжъ.

Девойката произхождаше отъ едно знатно господарско семейство. А моятъ братъ бѣше селянинъ.

Веднажъ, презъ една тъмна нощъ, двамата братя ка момчето нападнѣха моятъ братъ когато се връщаше отъ любовна среща. Къмъ нападателятъ се присъединиха и нѣколко други момчета. Моятъ братъ бѣше жестоко битъ и раненъ съ нокте.

Въпреки това, обаче, девойката не искаше да се раздѣли съ братя ми. Тогава тя бѣ изратена въ манастиръ, а братъ ми дълго трѣбваше да лежи на легло и да се лекува.

Въ манастиря бедното момиче умрѣ отъ мъка и скръбъ. Това потреса Ванцети. Веселъ и жизненъ до тогава, той стана изведенъжъ мълчаливъ и злобенъ.

Скоро той замина за Америка. Тукъ се отдаде на непосилна работа. Не новъ трагически случай помилъ живота му. Той веднажъ отиде по работа въ една кантора, а следъ неговото излизане тамъ бѣ разкритъ кражба. Подозрѣнето падна върху него и той не можа да докаже невинността си.

И той бѣ осъденъ. И когато напуста тъмницата стана по жестока и по озлобенъ спрямо хората. Несправедливата присъда го отарати отъ тѣхъ И той намѣри приближище при анархиститъ, които го разбирѣха.

Страната на старитѣ момн

„Дейли Мейл“ се спира на резултатитъ отъ последното преброяване въ Англия, споредъ което женитѣ били 2 милиона повече отъ мъжетѣ. Особено грамадно било несотвѣтствието на двата пола въ възрастта между 25 и 35 години: на 1000 мъже се падали 1470 кандидатки жени. Ако даже цѣлата хилядница мъже поискатъ да се оженатъ, все пакъ около 500 девичи ще бждатъ обречени да понесатъ горчивата си орисия на „стари момн“.

Не искатъ да ядѣтъ хлѣбъ

Съобщаватъ отъ Виена, че четири голѣми хлѣбопекарници сж били принудени да ликвидиратъ, понеже консумацията била слаба. Сдружението на Виенскитѣ хлѣбопекари въ едно писмо до сжда съобщава, че това явление се дължи на модата на елегантната линия. Споредъ тѣхъ около 200,000 дами и госпожици, само въ Виена били решили да не ядѣтъ хлѣбъ, понеже не искали да бждатъ пълни.

Хлѣбарското сдружение моли сжда да вземе мерки срещу тая мода, която внася криза въ тѣхната професия.

Много дълго

— Защо Ви уволниха отъ последната Ви служба?

— Защото единъ единственъ пътъ бѣхъ се напилъ.

— Колко заемахте тая служба?

— Единъ день.

Ето по какъвъ пътъ дойде той до свѣтъ стрѣшанъ ирай.

Въ сѣмето прощално писмо той ми писа:

„Азъ зная, че за мене е по добре да умра. Може би моята смъртъ, макаръ и само съ една нощъ, ще въздѣйствува да се намали заедно бждѣше човѣческата несправедливостъ въ свѣта.“

Добъръ урокъ

Жената на единъ чиновникъ отъ Дортмундъ, била принудена отъ мъжтъ си да намали разходитѣ си понеже приходитѣ били скромни. Съпругтъ, обаче, позволявалъ на сесе си повечко. Така напримѣръ, нему му било тъжно да прекарва вечерята въ обществото на жена си и децата си, затова влѣзалъ въ скжпи отношения, съ една жена отъ локала Бурторъ. Той ималъ даже щастие да получи фотография отъ своята любовница.

Една сутринъ, за голѣмъ свой ужасъ, той открилъ фотографията на любовницата си, поставена отъ съпругата му върху таблата, на която тя му поднесла закуска.

„Пестеливия“ съпругъ получилъ добъръ урокъ, а госпожата успѣла да издѣйствува по тоя начинъ едно чувствително увеличение на сумитѣ за домашни разноски.

Разводътъ на палача

Съпругата на полския палачъ, госпожа Жалиновска, е завела дѣло за разводъ. Предъ сжда тя е заявила, че напуска мъжтъ си понеже той и давалъ много малко пари за различни разходи. Повиканъ като свидетель, мъжтъ, палача Жалиновски, заявилъ: Ако господинъ президента на републиката, не бѣше толкова щедъръ въ помилванията си, азъ щѣхъ да „печеля“ повече и моятъ жена нѣмаше да ме напусне.

— Тогава, казалъ му сждиятъ — потърсете си друга работа.

— Не, казалъ палача гордо — азъ съмъ чиновникъ и нѣмамъ право да върша друга работа.

Това, което за единъ е нещастие, за други е щастие. Така милосърдието на полския президентъ на републиката се явява, като пречка за брачното щастие на палача Жалиновски.

— Въ Шербургъ, Франция, полицията се сблъскала съ 300 комсочислци, които се обитали да нахлуятъ въ театръ „Алма“, безъ съгласието на собственика.

Исторически анегдоти

Кралъ Карлъ II искалъ да направи економия и да съкрати разноситѣ отъ придворния си щатъ. Първата мѣрка, която възнакерилъ да направя била да унищожи обичайнитѣ обѣди дадени на придворното духовенство, отъ кралската кухня. Въ навѣчерието на дагакъ ходъ на кралския укезъ, на трапезата бнлъ п каненъ, на свѣй редъ, Преподобний Свѣтъ. Обичайната молитвена формула, въ този случай била: „Бже спаси крля и благослови сбѣди!“ — Но естроумниятъ свещеникъ размѣстилъ думитѣ по следния начинъ: — „Бже, благослови крля и спаси обѣди!“ — Крля разбралъ намека и то на епископа и указа не биль туренъ въ изпълнение.

Когато укрлъ великия французки комикъ Молкертъ, парижкитъ архиепископъ не искалъ да разреши да го погребатъ на освѣтената гробница. Людовикъ XIV като узналъ за това изпратилъ да покликать архиепископа, но като не можелъ да го склоня да погребатъ Молкера въ сжщата гробница, поителъ: — „на каква дѣбщина е освѣтената земя?“

Архиепископа отговорилъ безъ да се замисли: — на два матра и половина.

— Добре, казалъ кралтъ, — азъ намерихъ средството да примиримъ мѣсто желане съ вашето; заповѣдайте да се изкопая гробъ четири матра дълбокъ, и така съ метъръ и половина по дълбоко отъ освѣтената земя. А следъ това нека сложатъ тѣлото на моя беденъ Молкертъ.

Единъ пантеонъ за мозѣци

Въ Москва сж заети съ плантъ около уреждането на единъ пантеонъ на знаменити „болшевишки“ мозѣци. Инициативата за тоя пантеонъ принадлежи на професоритѣ: Бектереъ, Цалкиндъ, Воробиевъ, Мелниковъ и Рацвѣденко. Професоритѣ вѣрватъ, че составенъ на разположение на студентитѣ и изобщо за научни цели, тоя пантеонъ ще даде голѣми резултати.

ГОРИЧКАТА

(Преводъ отъ френски).

— Когато трѣна излезе отъ Парижъ, Андрей Обини хвърли изпушената си цигара, напустна коридора на вагона и се върна въ купето, кждето жена му четеше.

Изправяйки висската си снага, той осмуги въ мрежата мѣстоположението на единъ куфаръ и седна срещу Анриета.

— За щастие ние сме сами, рече той. Това пътуване е досадно при всичката ни работа... Увѣрена ли си, че е необходимо?

Анриета повдигна вѣштѣ си отъ вестника. Тя бѣше една малка пъргава руса женичка, макаръ че имаше малко остъръ носъ, тънки устни и единъ киселъ видъ, който характеризираше наклоноститѣ й.

— Разбира се, че е необходимо. Азъ ти го доказахъ десетъ пъти отъ завчера насамъ. Бжди увѣренъ, че „тѣ“ ще бждатъ тамъ, инкѣ ние бихме били украдени, като въ гора.

— Защо?... — Защото въ наследствата е винаги така. Достатъчно е вече това, което се губи съ правата. И понеже ти нищо не разбирашъ отъ тѣзи работи, трѣбваше да дойда съ тебъ.

— Самъ, не бихъ мръдналъ.

— Въпреки писмото на нотариуса? Това не е сериозно.

Андрей се засмѣ.

— Все пакъ азъ отивамъ!

Малко следъ това Анриета попита:

— Тази братовчедка, която получава наследство съ тебъ какъ се казваше?

— Геносева. Тя се омъжи за иѣкой си господинъ Аршенъ, който мисля е общественъ.

— А колко годишна е тя?

— Две или три години е по-млада отъ менъ...

— Значи около тридесетъ.

— Приблизително...

— И каква жена е?

— Но, Анриета, какъ мога да знамъ това? Става петнадесетъ години отъ какъ не съмъ я виждалъ.

— Тя бѣше хубава, нали?

— О! Твърде много!... Ние прекарвахме заедно ваканцитѣ си у дѣловия братъ, Маренъ, който наскоро се почина. При смъртъта на моятъ майка, бища ми се скра съ бащата на Геносева, а сжщевременно и съ чичо Маренъ. Майка ми бѣше добра и любезна, тя бѣше, която свързваше семействата ни. Когато тя умрѣ скандала бѣ окончателенъ... Азъ ти вече разправихъ това...

— Де, но азъ трѣбва всѣко да знамъ добре, за да мога да защитявамъ интереситѣ ни. Не мислишъ ли, че тази Геносева се е възползувала въ твоя вреда?

— Нищо не знамъ!

— А мнението на чичо Маренъ значително ли е?

— Една доста голѣма кжща съ хубавъ паркъ... При това, нали тамъ отиваме, ще се увѣришъ сама...

— Твърде е възможно да се наложи да я продадемъ, иначе една справлива подѣлба е невъзможна.

Андрей снѣ прозореца на вратичката и запали една цигара. Тѣй мислеше за ю-ошството си, за тая Геносева, за която тѣй отвлечено бѣше говорилъ на жена си... Геносевъ! Той видѣше сега матовото, почти детско лице, чернитѣ на рески коси върху малкото чело, милитѣ и весели очи, малко голѣмата уста... тѣй сочна... Сага той си спомняше за блаженитѣ ваканции... Презъ двата месеца на ваканцитѣ, той и Геносева не се дѣлѣха. Покрий засѣнчената и пълна съ цвѣта градина, тѣ минаваха играйки, гонейки се, карайки се... Нея гдина презъ тритѣхъ месеца, тѣ бѣха се цѣлували любовно, детински въ всичкитѣ кжтчета на го-

лѣмата градина. Да, тѣ бѣха се цѣлували, непресищани и спиянени отъ тоя нова несравнима радостъ, която ги подлудяваше.

Тѣзи ваканции бѣха последнитѣ у чичо Маренъ Разделени Геносева и Андрей бѣха последвали всѣки своята животъ.

Какво бѣше Геносева сега? Андрей се запитваше съ едно малко душевно вълнение. Тѣй узна обаче още сжщата вечеръ, когато, придруженъ отъ жена си, срещана при нотариуса Г-нъ и Г-жа Аршенъ, Геносева бѣ и не бѣ сжщата; по вече или по-малко красива — той не можа да опредѣли.

Тѣ размѣняха хладни и банални думи, избѣгвайки да си говорятъ на ти, като че по едно мълчаливо съгласие. — Добъръ день, братовчедо, чувствувате ли се добре? ... Благодаря, добре братовчедко. А Вие? — Да Ви представя жена си. — Да Ви представя моятъ мъжъ...

Госпожа Обини, и Господинъ Аршенъ, който бѣше аристократъ, важенъ и коректенъ на видъ, размѣняха учтиви поздравѣ. Една хладина, една вражда цареше помежду двѣтъ двойки, които паритѣ раздѣлѣха. Съ живото участие на нотариуса се говорѣ алично и учтиво по различни въпроси. Г-жа Обини и Г-нъ Аршенъ ржководѣха действията. Андрей се задоволяваше да одобрява жена си, а Геносева да одобрява мъжа си. Този последния бѣше на мнението на Г-жа Обини: да се продаде имението.

Това имение бѣ разглеждано отъ двѣтъ двойки, Г-нъ Аршенъ и Г-жа Обини, които не го познаваха, го разглеждаха съ хищно внимание. Геносева и Андрей, които го знаеха гледаха, съ безразлике.

Единъ следъ обѣда Обини и Аршеновци бѣха събрани въ кжщата, чиято продажба бѣ вече решанъ, за да разглеждатъ многъ бройнитѣ документи и забъркани смѣтки, които чичото бѣше оставилъ. Нужно бѣ едно сведение отъ нотариуса.

— Мъжъ ми ще отиде, каза Г-жа Обини. Тя ъза Андрей не стречи.

— Само побързай. Азъ продължавамъ съ „тѣхъ“ и бжди спокоенъ азъ ги наблюдавамъ.

Андрей излезе презъ една малка врата отъ кжмъ дѣното на имението, и се върна презъ сжщиятъ пътъ следъ дълго и мъчително чакане при нотариуса.

Тѣмко влизаше въ градината и се опжташе къмъ кжщата, когато внезапно едно възпоменание го накара да забие въ лѣво: на края на една алея имаша малка горичка съ дървена пейка. Тамъ, нѣкога Андрей и Геносева бѣха прекарвали щастливи минути.

Андрей достигна горичката и забѣлѣза Геносева, която седѣше на пейката. Нито единия, нито другия не се показваха изнегадани отъ тая среща.

— „Тѣ“ ми причиняватъ главоболие съ смѣткитѣ си, каза Геносева. За това излѣзъхъ малко.

Той се засмѣ и както едно време й заговори на ти.

— Никога не си била силна въ смѣтане!

— Ти се забави доста време! „Тѣ“ те счакватъ съ негърпение.

Той седна до нея. И, тутакси, двамата подтикнаха, както нѣкога, се целунаха продължително, изумено, блаженно...

— Колко живота е глупавъ! рече Андрей.

— Ние бихме могли да бждемъ тѣй щастливи! каза Геносева.

Тѣ се целунаха пакъ. Обаче единъ яростенъ гласъ ги накара да се стреснатъ.

— Гледайте! Гледайте! Какво Ви казвахъ! Азъ знаехъ! викаше Обини, която последвана отъ Господинъ Аршенъ, блѣдъ отъ възмущение, се бѣше показала предъ входа на горичката.

— Разводъ, звекна Господинъ Аршенъ разяренъ, разводъ...

— Ахъ! де, разводъ! Какъвъ смѣтъ, какъвъ позоръ! извика Анриета.

— Да, разбира се рече Андрей, и вината е на двамата Ви: не трѣбваше да ни тратѣ да ситримъ сме ухъ...

Новини отъ четири реда

— Португалските власти сж закрили игралните домове въ Лисабонъ, Оporto и Коимбри. Всички чужденци кокарджии сж били екстернирани.

— Гръцкото правителство е изключило изъ армията 104 офицери и 793 подофицери заради противодържавна дейност.

— Канадския параход „Принцеса Шарлота“ се разбилъ въ скалите въ пролива Врангелъ при Аляска. Единъ американски корабъ спасилъ 250 пътници.

— Бюджета на О Н за 1928 година възлиза на 24,873,272 златни франка, т. е. 360,931 зл. франка по-малко отъ миналата година.

— Въ Женева, подъ председателството на Бърнарда Мале, се е открил първият всемирен конгресъ за проучаване законитъ за движението на населението.

— Числото на безработнитъ въ Англия на 30 августъ се равнявало на 1,044,200 човека, т. е. съ 22,500 повече отъ миналата неделя.

— На 11 септември въ Марибургъ, Германия, се открила научното заседание на международния конгресъ на слепитъ.

— Въ залива Тиасть, Китай, морски пирати заловили единъ товаренъ параходъ и стоварили стокитъ му на брѣга.

— Въ Огтенъ, Белгия, е претърпѣлъ катастрофа бързият влакъ Брюкселъ — Арвенъ. 25 души били ранени.

— Потопения презъ време на войната въ Мраморно море германски крайсеръ „Гьобенъ“ е изваденъ надъ повърхността.

— Въ Казабланка окръжният лекаръ прелялъ отъ собствената си кръвъ въ единъ свой пациентъ, за да го спаси отъ смъртъ.

— Въ Чикаго поради локутъ сж били затворени 350 кинематографа и уволнени 25,000 тѣхни работници.

— Близо до о-въ Егина (Гьуция) загнала една английска яхта, на която се намирили 45 туристи.

— Петроградския съветъ е забранилъ да оставятъ въ града уволнени червеноармейци, които нѣмагъ роднини или мѣсто за работа.

— Отъ 1 септември въ Русия се възвежда акциза върху парфюмнитъ издѣлѣя въ размѣръ отъ 15 до 32 на сто върху стойността имъ.

— По ново построената линия Туркестанъ — Сибиръ сж пуснати първитъ товарни влакове.

— Въ Москва е открита подписка за събиране помощи за пострадали отъ землетресението въ Наманганъ.

— Луначарски и Раковски ще представляватъ Русия на сегоднешния юбилей на Бертоле въ Парижъ.

— Новото национално събрание на Турция ще се състои отъ 315 депутати вмѣсто 284. Новитъ депутати въ болшинството си сж пресветени хора.

— Реката Селемѣджа, въ Благовещенски окръгъ, Русия, е придошла и залѣла 10 села. Има 20 души удушени.

— Известния френски византологъ Шарлъ Дило е открилъ въ Солунъ една прекрасна мозайка отъ IX векъ, изобразяваща голобродия Христосъ въ тронъ, обкръженъ съ ангелъ, лъвъ, орелъ и бикъ.

Една аристократическа бакалница

Въ единъ малкъ градецъ, на провинцията Захзенъ — Германия има една бакалница, която се нарича „Графъ и Херцогъ“. За тая бакалница се разказватъ и много шегѣ. Разказватъ напримеръ, че прокурисътъ на фирмата се казва Кайзеръ, собственикътъ Князь, а предишния собственикъ се казвалъ Царъ. Предполага се, че въ една бакалница, където всичко носи аристократически титли и имена, ще да продава най добра стока.

Раздѣла

Скулптурна група.

Неосжществено завещание

Една полячка, която умрѣла въ Ню Йоркъ, въ завещанието си изразила желание да биде погребена въ родината си. Племеника ѝ за економия предалъ тѣлото за изгаряне и изпратилъ урната съ пепелъ за Полашъ. Властта, обаче, не позволила урната да биде внесена въ Полша, защото тамъ било забранено да се погребватъ покойници. Найсетне властитъ били склонени, но църквата отказала да извърши обрядитъ по погребението. Пепелътъ на покойницата е трѣбвало да биде върната обратно въ Ню-Йоркъ.

Колона за жената

Моминската красота.

Природата е дела възхитителна красота на девойкитъ цѣтитъ. Девойкитъ украсяватъ живота, кекто цѣтитъ даватъ прелестъ на лжмитъ. Милиони сж красивитъ девойки. Милиарди сж прелестнитъ цѣтитъ. Красотата на девойкитъ и цѣтитъ е многостранна и богата по своето съдържание. Очи, усмивка, ласка, мисълъ, стройност, снага.

Моминската красота е непреодолима сила. Тя е хипнозъ, предъ който нищо не може да устои.

И презъ дивитъ векове и презъ времето, когато се хвърчи по въздухъ, свѣтътъ се прекланя предъ моминската красота, предъ нейната чаровна младостъ и предъ нейното блинко здраве.

Красотата на девойкитъ, въздигнатъ пиедесталъ за поклонение, вика: Избери и люби!

Пари, власт, свѣтостъ, старостъ, нището, младостъ, слава, страстъ — любувате се на моминската красота и избиритъ! Предъ нея равнодушното мѣсто нѣма!

Всѣка раса, всѣка страна има своя оригинална моминска красота.

Край стѣнитъ на Стамбулъ, край замчатитъ води на Босфора, празнува своятъ празникъ младостта съ чернитъ, примрежени съ дълги ресници очи, сведени къмъ земята

Знаете ли, . . .

. . . че Лондонската полиция е публикувала статистика за нещастнитъ случаи по улицитъ на английската столица.

До края на юний, споредъ тая статистика, чистото на прегазнитъ отъ автомобили автобуси възлиза на 475 убити и 51,059 ранени.

Презъ 1926 год. въ Лондонъ отъ автомобили сж били убити 1003 души, а ранени 46,036

. . . че въ селото Ераблъ (Франция) една готвачка и единъ шьофьоръ и семейството Преве, се улегли силно отъ спигитизма. Въ къщата имъ всѣчки мебели се вдигали изъ въздуха, а въ кухнята сж доветъ дрънкали. На 29 августъ съседитъ чули ужасенъ вѣкъ отъ

По едно на седмица Две морета

Обичамъ да заставамъ мълчаливъ до крайбрѣжитъ скали и да се заглеждамъ дълго въ играта на вълнитъ.

Обичамъ да гледамъ, какъ тихо, като презъ сънъ, долита малката вълна и умира, като отиращата целувка, върху пазвата на жадния пѣсѣкъ. Тогазъ ми се струва, че изъ дълбинитъ на морето излизатъ тихо, като видения, джшеритъ на Морския царъ, и се скриватъ въ крайбрѣжитъ трѣстики за да разтворятъ своята, пламнала за любовъ, пазва на палавиятъ странникъ — Вѣтрѣтъ.

И до ушитъ ми достига тогава тѣхната примамлива песенъ, която, като гъвкава змия, се провира средъ трѣстикитъ, и се влива въ сърцето ми — събудила рой мечти, спомени и желания . . .

Обичамъ да слушамъ и бѣснитъ ревъ на разлудувани бѣлогривести вълни, които се понисатъ въ страшенъ бѣгъ къмъ брѣгитъ и разбиватъ челата си въ крайбрѣжитъ скали.

Тогава ми се струва, че изъ тъмнитъ бездни на морето се разбуждатъ изъ своя мъртешки сънъ всичкитъ удавници и политатъ въ лудъ устремъ къмъ свѣтътъ, тласнати отъ безумното желание да сграбчатъ съ своитъ вкочени прѣсти светлитъ скутъ на живота . . .

Велика, непрогледна Тайна е Морето. И никой още не е надникналъ и нѣма да надникне задъ нея . . .

Велика, тъмна тайна е Живота. Мнозина сж протягали дръзки ръце да разкъсатъ неговата черна завеса, но сж загивали ведно съ своето безумно желание. Защото и Той е едно безкрайно, загадочно и безднно море, измамливо и страшно, безсърдечно и хищно . . .

Колцина сж стигнали до тихитъ му и безбурни пристани?

Пикадоръ

По обикновенному

Сждията — Обвиняемиятъ не Ви ли нарече и „бикъ“?

— О, не, само както всѣкога . . . говедо!

Наставление за единъ калугеръ.

При подстригването на единъ младъ монахъ, игуменътъ на манастиря му далъ следнитъ наставления:

„Помни млади монахъ: повече отъ всичко на свѣта, бой се отъ свѣтската любовъ, бѣгай отъ жена. . . За насъ съществува само християнска любовъ, та друга и не трѣбва и да бжде въ нашитъ сърдца. . . Жената е нейната прелестъ и магьосничество е орждие и изчадие на ада. Ти ще се стремишъ къмъ небето, а жената е дъщеря на земята. . . Тя ще отрови твоята душа, ще нарани сърдцето ти, ще окае въображението ти, ще оскверни твоя умъ и гордостъ. . . Дяволътъ не е можалъ да избере по добросъвестно срждие за саонитъ зли дѣла. Бой се отъ жена, монахъ! Тя незабѣлзано, крадешкомъ влиза въ твоео сърдце, става по-силна отъ волята ти, раздѣлка ти. Когато жената приближава до тебе тя звучи като многострунна лира, чувствува еднаково съ твоитъ чувства, следи твоитъ мисли съ ловкостъ на маймуна и възприема всичко свѣто и скжпо за тебе, и когато тя съ хитростъ проникне въ твоята душа и те завладѣе, тогава тя хвърля покривалото и се открива предъ тебъ въ всичката си хитростъ, двуличностъ, и продажностъ. Монахъ, бой се отъ женската любовъ!

Тя води хората къмъ пропастьта. Тя прониква съ помощта на дявола презъ най-дебели стени, презъ дълбокитъ тѣпелове.

„Жената е всѣкога жена“.

„Мисъ Чикаго“

Въ Чикаго на „конкурса за красавици“ титлата Мисъ Чикаго получила рускината Е. Козлова. Тя е трѣбвало да биде изпратена на конкурса въ Атлантикъ Сити.

Като чула за решението на журито „Мисъ“ Козлова скочила отъ платформата средъ публиката и публично започнала да целува нѣкакъвъ си джентлементъ.

Сждията се заинтересувалъ за личността на младия човѣкъ.

Козлова заявила, че това е нейниятъ братъ, но скоро било установено, че това е нейния мжжъ, американецътъ Жемсъ Баръ, за когото тя се венчала преди единъ месецъ.

Тѣй като на омжжени не се позволява да участвуватъ въ конкурсъ, тя била лишена отъ титлата „Мисъ Чикаго“ и вмѣсто нея въ Атлантикъ Сити била изпратена една нейна конкурентка.

Нищо ново подъ слънцето

Професоръ Табори отъ Вашингтонския университетъ, поддържа въ единъ американски вестникъ, че подъ слънцето нѣма нищо ново. Презъ време на последното си пътуване изъ Европа, професорътъ открилъ въ Библиотеката на Львовъ единъ манускриптъ отъ IV векъ, въ който се открива тайната на подмладяването. Въ написания на латински езикъ манускриптъ, авторътъ съобщава, че е на 95 год., а се чувствува бодъръ и здравъ като на 25 год. Средството за подмладяване, което той описва, изглежда, че е било изнамерено отъ египетскитъ жреци и много напсмятъ най-новитъ опити, които се правятъ въ тая областъ отъ Д-ръ Вороновъ.

Мисли

Умниятъ започва да мисли оттамъ, дето глупавиятъ свършва,

Групостъта често е слуга на истината.

Мнозина получаватъ орденъ, който е вечерната звезда на тѣхния животъ.

Има писатели по призвание и писатели по занаятъ; единитъ живѣятъ за изкуството, другитъ отъ него.

Колкото по добре знае човѣкъ за една работа, толкова по-малко говори за нея.

Жени, които плачатъ често не плачатъ дълго, а такива, които дълго плачатъ, не плачатъ често.

къщата на готвачката г-жа Мейеръ. Г-жа Преве си разкъсала дрехитъ и започнала да изхвърля всички вещи отъ стаята изъ прозорецъ, а мжжътъ ѝ въ това време стоялъ на колена и молелъ добритъ духове да укротятъ жена му. Явила се полиция и едва успяла да залече полудѣлото домочадие въ болницата.

. . . че въ Унгрия предизвиква сензация смъртъта на артистката Ана Форпачъ Ердели. Въ смъртъта на артистката е заподозренъ нейниятъ мжжъ Д-ръ Ердели, който застраховалъ три дни следъ свадбата си своята жена за 10,000 долара. Ердели и неговия приятелъ ж. п. инспекторъ Гьльори сж арестувани. При аутопсията на артистката е открито въ тѣлото ѝ голѣмо келическо веронелъ.

